

bet. Derimod har Bremerregulativets § 17 indført den Ordning, at selve Oplagsbeviset kan benyttes til Pantfættelse. En saadan Ordning har vistnok Betydning i Tilfælde, hvor det bliver Skif og Brug, saaledes som i Bremen (jfr. Hecht, Die Warrants, Stuttgart 1884, S. 151), kun at lade sig et Oplagsbevis udstede. Men det maa bestemmes foraaedes i nærværende Lov at optage noget herom, thi derved forvirres Opfattelsen af, hvilken Betydning man i Handelsverdenen skal tillægge Erhvervelsen af det ene eller det andet Bevis (jfr. Nießer 1. o. S. 203—4), og det indses ikke, hvorfor man ikke skulde paalægge den, der vil belåne Varerne, at lade sig et Garantibevis udstede.

Rigtigheden af den i nærværende Udkast valgte Ordning kan ikke blot støttes paa, at den stemmer med den i Udlandet almindeligst antagne, den er desuden i Overensstemmelse med flere blandt Forakterne til Lov af 23de Februar 1866 foreliggende utrykte Udkast, til hvilke der her ogsaa er taget Hensyn. Men selv om det til Trods for alt, hvad der tales for, at Systemet med de to Beviser er det bedste, skulde hende, at man i Praksis foretrak at arbejde med eet Bevis, lægger Loven ingen Hindring i Vejen derfor, idet enhver Oplægger har frit Valg imellem at kræve to eller alene eet Bevis, nemlig Oplagsbeviset. Og allerede fordi man ved at gaa denne Vej holder begge Muligheder aabne, bør man gøre det; thi denne Lov kodificerer ingen bestaaende Retsstilstand, og den kan heller ikke bygges op paa, hvad der har udviklet sig i Praksis. Den gives for et Handelslivs betinget af Frihavnen —, som først i Fremtiden skal udvikle sig; og denne Udvikling skal Loven vel muliggøre, men ikke paa Forhaand tvinge ind paa en inævert affstumpen Bane.

Som Kilber til nærværende Udkast har navnlig tjent Oplagshusloven af 1866, Bremerlov og regulativ, de tykke Udkast (citerede hos Nießer), Soloven og et af de ovennævnte utrykte Udkast. Principperne i Oplagshusloven for den Retskræft, der tillægges Beviserne, ere paa væsentlige Punkter fulgte, jfr. §§ 1—3, 5, 6 og 13—16. Dog er der gjort vigtige Ændringer. Saaledes er der selvfølgelig givet en Række Regler betingede af, at Systemet med de to Beviser er indført, jfr. §§ 1—3 og 6—16. Og desuden ere de (efstinktive) Regler, der skulle beskytte den godtroende Erhverver af Beviserne i hans Ret til Varerne, gennemførte med større Konsekvens, delvis i Overensstemmelse med vor senere Rets Udvikling (jfr. Betselovens § 76 og Solovens § 168), men del-

vis ogsaa som en særlig Nydannelse, jfr. Udkastets § 5, 3dje Stkke.

Andre Regler ere endvidere givne i § 4, der til Dels i Overensstemmelse med tilsvarende Regler om Konnossementer i Solovens §§ 142 og 145—47, ordner Pakhusets Ansvar for de oplagte Varer; i §§ 11 og 12, der fastsætte Pantbaverens personlige Tiltale for det laante; og i § 16, hvorefter Pakhuset har en langt større Udgang end efter Lov af 23de Februar 1866 § 10 til at sælge oplagte Varer uden den berettigedes Begering eller Samtykke.

Naar en Række Spørgsmaal, f. Eks. om i hvilket Omfang Pakhuset skal modtage Varer, som beaeres oplagte, eller om Udgangen til at besæde oplagte Varer, der behandles i fremmede Love, ikke søges besvarede i nærværende Lov, er Grunden den, at der ved Siden af Loven maa virke et — af Indenrigsministeren (jfr. § 17) givet Regulativ for Pakhusets Drift. Det er rigtigst, at Loven nøjes med paa de afgørende Punkter at ordne Bevisernes Retsvirkning og at fastsætte Personernes Retsstilling; thi da der, som omtalt, skal gives Regler for hidtil uprøvede Forhold, bør den nærmere detailmæssige Ordning gives saaledes, at man lettere kan drage sig de efterhaanden indvundne praktiske Erfaringer til Nytte; og den bør derfor ikke træffes i Loven, men i Regulativet, som lettere ændres. Sa selv hvad angaar Lovens Regler, maa man være forberedt paa, at der, naar de i nogen Tid ere benyttede, føles Trang til Ændringer paa forskellige Punkter.

I det følgende skulle de enkelte Paragrafer omtales hver for sig.

§ 1. Denne Paragraf skal alene angive Hovedindholdet af Frihavnsaktieselskabets Rettigheder med Hensyn til Udstedelsen af Oplagsbeviser og Garantibeviser. Den er formuleret væsentlig i Overensstemmelse med § 11 i Lov af 31te Marts 1891 Nr. 44. Denne Paragraf udtaler, at der for Varer, oplagte i Aktieselskabets Pakhuse, kan udsledes Oplags- og Garantibeviser. Heraf følger ikke ubetinget, at kun Aktieselskabet kan udstede saadanne Beviser; thi hvis Selskabet lejede et Pakhus ud, vilde den, der drev dette, kunne omfattes af Ordene i § 11 („Varer, som modtages til Lagring i de Pakhuse... der tilhøre Aktieselskabet“). Det maa imidlertid vistnok antages, at nærværende § 1 rammer Tanken i Lov af 31te Marts 1891 § 11, naar den alene tilsteder Selskabet at udstede saadanne Beviser. Paragraffen hjemler kun Ret til at udstede Beviserne saa længe